

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juřičkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **T. M. G. P.**, zastoupená Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2019, č. j. MV-88454-5/SO-2019, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2021, č. j. 57 A 138/2019-60,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 22. 5. 2019, č. j. OAM-1479-44/ZR-2013, zrušilo žalobkyni platnost povolení k trvalému pobytu, neboť účelově uzavřela manželství s cílem získat povolení k trvalému pobytu [§ 87l odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)].

[2] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Dospěla k závěru, že správní orgán prvního stupně dostatečně zjistil skutkový stav věci, kdy vycházel zejména z výslechu svědka – manžela žalobkyně. Ten při výslechu uvedl, že žalobkyni osobně nezná a sňatek uzavřel z důvodu pomoci příteli, který jej oslovil s tím, že potřebuje získat pobytové oprávnění pro jednu ženu (žalobkyni). Manžel vypověděl, že žalobkyni poprvé viděl až v den jejich svatby, od té doby již nikdy. Nijak s ní ani nekomunikoval. Později korespondenčně souhlasil s rozvodem. Dále uvedl, že spolu nikdy nežili v jedné domácnosti, nedošlo mezi nimi k pohlavnímu styku a neznají své rodinné poměry. V době uzavření manželství byl manžel v partnerském vztahu s jinou ženou, se kterou má dvě děti, mladší z nich se narodilo pár měsíců před uzavřením manželství s žalobkyní. Žalovaná odkázala rovněž na pobytovou historii žalobkyně, která po neúspěšné žádosti o udělení mezinárodní ochrany uzavřela manželství v době pobytu opírajícího se pouze o výjezdní příkaz, čímž se jí otevřela cesta k legalizaci pobytu na území České republiky. Manželství bylo svazkem pouze formálním a účelovým. K námitkám žalobkyně, že nebylo prokázáno uzavření manželství za úplatu nebo jinou výhodu a že k podání návrhu na rozvod nedošlo bezprostředně po jeho uzavření, žalovaná uvedla, že k posouzení účelovosti manželství slouží celá řada kritérií. V této souvislosti odkázala na evropské právní předpisy a právně nezávazné dokumenty orgánů Evropské unie (*soft law*), které příkladmé výčty těchto kritérií obsahují. Žalovaná konstatovala, že zjištěné okolnosti případu vytvářejí ucelený obraz o účelovosti jednání žalobkyně, znaky účelového manželství byly naplněny. Přestože nebylo prokázáno uzavření manželství za úplatu a nedošlo k bezprostřednímu rozvodu, měla žalovaná účelovost manželství za dostatečně prokázanou. K námitce „*subjektivního vnímání situace manželem*“ žalovaná sdělila, že prvostupňový správní orgán správně vycházel ze svědecké výpovědi manžela a z rozsudku o rozvodu manželství, neboť žalobkyně v řízení odmítla vypovídat a nevyužila možnost předestřít vlastní skutkovou verzi.

[3] Žalovaná rovněž potvrdila závěry prvostupňového orgánu, že zrušením trvalého pobytu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně byla před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyzvána k označení skutečností a předložení důkazů za účelem posouzení zásahu do jejího soukromého a rodinného života. V této souvislosti poukázala na zletilého syna pobývajícího na území České republiky, doložila výpis z rejstříku trestů, kopii technického průkazu vozidla, které vlastní, a výpis z živnostenského rejstříku. Žalovaná (stejně jako prvostupňový orgán) z těchto informací vycházela, ověřila, že syn žalobkyně nemá zákonným způsobem upraven pobyt na území a má vlastní rodinu. Na území České republiky se tedy nenacházejí žádní rodinní příslušníci, kteří by byli na žalobkyni závislí. Jiné rodinné vazby žalobkyně netvrdila. K živnostenskému oprávnění sdělila, že je přerušeno, žalobkyně tak nevykonává činnost, na kterou jí bylo oprávnění vydáno. Není ani zapsána v obchodním rejstříku, na území České republiky nevlastní žádnou nemovitost. Nepřiměřenost dopadů dle žalované neplyne ani z vlastnictví vozidla. Žalovaná poukázala na předchozí pobyt žalobkyně v zemi původu v délce 46 let a s tím spojenou možnost úspěšné adaptace v domovském státě. Žalobkyni byly odebrány výhody, které nabyla v souvislosti se svým klamavým jednáním, a sice nejvyšší možné oprávnění k pobytu.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou, v níž zopakovala odvolací námitky stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu (neprokázání uzavření manželství

za úplatu, subjektivní vnímání manželství manželem, nedostatečné dokazování ohledně dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a hodnocení doložených dokladů výhradně v její neprospěch).

[5] Krajský soud v Plzni žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že při prokazování účelovosti manželství je nutné se zaměřit na úmysl obcházet zákon o pobytu cizinců s cílem získat pobytové oprávnění a na úmysl nevést společný život. Poukázal na zjištěné skutečnosti, že manželé spolu nikdy nežili ve společné domácnosti, neznají své rodinné poměry, nevedli pohlavní život, nemají společné děti, setkali se pouze v den svatby a k další komunikaci došlo až při rozvodu manželství. Důkazy shromážděné ve správním řízení (svědecká výpověď manžela a rozsudek o rozvodu) krajský soud považoval za dostatečné pro závěr o manželství uzavřeném účelově s cílem obejít zákon o pobytu cizinců. Krajský soud připomněl, že chtěla-li žalobkyně zjištěný skutkový stav zvrátit, bylo na ní, aby tvrdila a prokázala, že manželství neuzavřela za účelem legalizace svého pobytu v České republice. K namítanému subjektivnímu vnímání společného soužití každým z manželů krajský soud uvedl, že i když neexistuje pouze jeden společensky akceptovaný model manželství, manželství žalobkyně nenaplňovalo žádný z účelů manželství předvídaný právem (založení rodiny, výchova dětí, vzájemná sociální podpora, naplnění ekonomických zájmů). Krajský soud odmítl rovněž námitku, že žalobkyně sňatek neiniciovala a neposkytla ani neslíbila žádnou finanční (či jinou) výhodu, a tedy se nemohlo jednat o účelové manželství. Ztotožnil se s žalovanou, že o účelovosti sňatku dostatečně svědčily ostatní prokázané skutečnosti. K námitce zásahu do soukromého a rodinného života krajský soud obsáhle citoval příslušné pasáže správních rozhodnutí, které tuto otázku dle krajského soudu pečlivě a podrobně vypořádaly, a v podrobnostech na ně odkázal. Dle krajského soudu není pravdivé tvrzení žalobkyně, že správní orgány neprovedly dostatečné dokazování k této otázce. Rovněž potvrdil závěr správních orgánů, že rozhodnutí sice zasáhne do soukromého a rodinného života žalobkyně, avšak nejedná se o zásah nepřiměřený.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž zopakovala své námitky obsažené již v odvolání a žalobě. Dle stěžovatelky správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, provedeným dokazováním nebylo postaveno najisto, že uzavřela účelové manželství. Stěžovatelka opětovně zdůraznila, že za uzavření manželství neposkytla úplatu, a dále připomněla, že k rozvodu manželství nedošlo ihned po jeho uzavření. Dle stěžovatelky však krajský soud tuto argumentaci odmítl, aniž se s ní přezkoumatelně vypořádal.

[7] Stěžovatelka rovněž zopakovala námitku nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života, stejně jako do života její rodiny na území České republiky. Trvala na tom, že správní orgány v této souvislosti neprovedly prakticky žádné dokazování a že doklady, které předložila, hodnotil výhradně v její neprospěch. Přijaté závěry správních orgánů pak dle stěžovatelky nesprávně potvrdil i krajský soud.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na nedůvodnost podané kasační stížnosti a ztotožnila se s posouzením krajského soudu. Doplnila, že stěžovatelce

nebyl vysloven zákaz pobytu na území, ale bylo jí odebráno nejvyšší pobytové oprávnění. Není tedy vyloučeno, aby v budoucnu na území pobývala na základě nižšího pobytového oprávnění.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] V projednávaném případě je z obsahu kasační stížnosti (rekapitulovaného výše) patrné, že stěžovatelka do značné míry toliko opakuje argumenty vznesené již v odvolání a následně i v podané žalobě. Vznáší tedy námitky, s nimiž se podrobně vypořádala jak žalovaná (v rozhodnutí o odvolání), tak krajský soud (v napadeném rozsudku). Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je tak v kasační stížnosti v souladu s dispoziční zásadou povinen výslovně uvést skutková a právní tvrzení, z nichž dovozuje nezákonnost napadeného soudního rozhodnutí, a vymezit tím rozsah přezkumu Nejvyšším správním soudem (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, či ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7 As 375/2019-33). Náležitou formulaci kasačních námitek není možné nahradit pouhou parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřují proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Stěžovatel tak sice může v kasační stížnosti žalobní argumentaci (popř. argumentaci obsaženou v odvolání) zopakovat, např. tehdy, pokud krajský soud argumentaci obsaženou v žalobě dostatečně nevypořádal, případně neshoduje-li se stěžovatel s jejím skutkovým či právním posouzením. Vždy je však třeba výslovně uvést, jaké konkrétní závěry krajského soudu pokládá za nedostatečné, resp. za nesprávné. Neučiní-li tak, je Nejvyšší správní soud oprávněn zabývat se posouzením zákonnosti rozsudku krajského soudu toliko v obecné rovině, neboť v opačném případě by za stěžovatele domýšlel, z jakých důvodů pokládá napadené soudní rozhodnutí za nesprávné (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 137/2015-45, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[11] V nyní souzeném případě se krajský soud v napadeném rozsudku dostatečně a přezkoumatelně vypořádal s uplatněnými žalobními námitkami (viz shrnutí v bodě [5] tohoto rozsudku), které neshledal důvodnými. Nejvyšší správní soud považuje závěry krajského soudu za přezkoumatelné a s jeho posouzením se ztotožňuje. S ohledem na pouhé zopakování žalobních námitek i v kasační stížnosti na ně Nejvyšší správní soud reaguje stručnějším odůvodněním.

[12] Podle § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.*

[13] Citované ustanovení zákona o pobytu cizinců je třeba interpretovat v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich

rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Podle čl. 35 směrnice *členské státy mohou přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v článcích 30 a 31 směrnice*.

[14] Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43: „*Proces zjišťování existence účelového manželství a následně odepření pobytového oprávnění je plně v režii členských států za předpokladu dodržení procesních záruk uvedených ve směrnici. Evropské právo zde nedává konkrétní vodítko pro posuzování účelovosti sňatku*“ (bod [22]), přičemž se jedná o otázku primárně skutkovou (tamtéž, bod [23]).

[15] Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. citovaný rozsudek č. j. 1 As 58/2013-43, bod [22], rozsudek ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, body [50] - [52], nebo rozsudek ze dne 8. 9. 2021, č. j. 5 Azs 56/2019-21, body [15] a [16]) vyplývá, že při vyhodnocování účelovosti manželství správní orgány mohou jako vodítko využít indikativní kritéria, jejichž demonstrativní výčet je obsažen pod bodem 4.2 sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států [ze dne 2. 7. 2009, č. KOM(2009)313], které pojednává o účelových sňatcích. Stejně tak je možné vycházet ze sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě nazvaného „Pomáhat vnitrostátním orgánům v boji proti zneužívání práva na volný pohyb: Příručka pro řešení otázky údajných účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU“ [ze dne 26. 9. 2014, COM(2014)604 final]. Výčet negativních indikativních kritérií je obsažen i v odůvodnění rozhodnutí žalované (viz str. 7 a 8): 1/ pár se před svatbou nikdy nesetkal; 2/ pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání, nebo důležité osobní informace, které se jich týkají; 3/ pár nemluví společným jazykem, kterému oba rozumí; 4/ důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen (s výjimkou peněz nebo darů, které byly předány jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí); 5/ v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejich účelem bylo nabytí práva pobytu; 6/ rozvoj rodinného života pouze tehdy, kdy byl přijat příkaz k vyhoštění; 7/ pár se rozvedl krátce potom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu.

[16] Z výše vyjmenovaných dokumentů ve své rozhodovací činnosti vycházely žalovaná i krajský soud. Správně vyhodnotily, že skutečnosti zjištěné v řízení postačovaly k vyslovení závěru o účelovosti manželství uzavřeného stěžovatelkou, přestože v tomto konkrétním případě nebylo prokázáno předání daru či finanční úplaty a přestože k rozvodu nedošlo bezprostředně po uzavření manželství. Nejvyšší správní soud pouze poznamenává, že kritéria demonstrativně vymezená ve shora uvedených dokumentech mají indikativní povahu a je nutné je vždy hodnotit v rámci všech okolností šetřeného případu. Nenaplnění některého z kritérií proto neznamená, že manželství nelze s ohledem

na další okolnosti posoudit jako účelové, tedy uzavřené s cílem obejít ustanovení zákona o pobytu cizinců a získat pobytový status. Ze skutečností zjištěných výslechem manžela stěžovatelky a z obsahu rozsudku o rozvodu, shrnutých výše v bodě [2] tohoto rozsudku, lze bez pochybností dovodit, že manželství stěžovatelky bylo uzavřeno účelově, což stěžovatelčin manžel výslovně přiznal, když uvedl, že sňatek uzavřel kvůli žádosti kamaráda, a to za účelem setrvání stěžovatelky v České republice. Nelze tedy přisvědčit stěžovatelčině námitce, že účelovost sňatku nebyla v řízení prokázána.

[17] Ke kasační námitce nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky a její rodiny, resp. nedostatečně zjištěného skutkového stavu k této otázce, Nejvyšší správní soud konstatuje, že zjištění žalované i krajského soudu považuje za dostatečná a jejich závěry za přezkoumatelné a správné.

[18] Podmínkou zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je, že *rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života*. Podle § 174a odst. 1 téhož zákona pak *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

[19] Krajský soud v napadeném rozsudku správně poukázal na skutečnost, že stěžovatelce bylo v předchozím řízení umožněno uplatnit svá tvrzení a důkazní návrhy tak, aby věrohodně prokázala, že rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Předložením výpisu z rejstříku trestů, kopie technického průkazu vozidla, které stěžovatelka vlastní, a výpisu z živnostenského rejstříku (dokládajícího dlouhodobě přerušené živnostenské oprávnění) však stěžovatelka zásadní zásah do soukromého života nedoložila, ani jej konkrétně netvrdila. Správní orgány se dostatečně vypořádaly rovněž s poukazem stěžovatelky na přítomnost dospělého syna, přičemž jejich úvahám, že se na území České republiky nenacházejí žádné osoby, které by byly na stěžovatelce a jejím pobytu na území závislé, nelze nic vytknout.

[20] Krajský soud (ve shodě s žalovanou) v této souvislosti přiléhavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35, který se zabýval otázkou povinnosti správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí (§ 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Dospěl k závěru, že tato povinnost správního orgánu je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout v řízení potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 s. ř.), případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 s. ř.), přičemž povinnost poskytnout veškeré relevantní informace k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života plyne přímo z § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. I na nyní posuzovaný případ tak obdobně dopadají závěry citovaného rozsudku: *„Přestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu (...) zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní*

iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatelky, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného nepřiměřeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama stěžovatelka takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné stěžovatelce, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí." Jako správný je proto nutno hodnotit závěr krajského soudu, který dokazování k otázce zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky posoudil jako dostatečné. Nebylo totiž povinností správních orgánů za stěžovatelku vyhledávat a opatřovat důkazy, pokud se její vyjádření k této otázce omezilo toliko na výše popsaná tvrzení a k nim doložené důkazy.

[21] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem správních orgánů i krajského soudu, že k zásahu do rodinného života stěžovatelky vydanými rozhodnutími sice došlo (v důsledku omezení kontaktů se zletilým synem a jeho rodinou), avšak s ohledem na okolnosti daného případu jej nelze hodnotit jako zásah nepřiměřený. Není pravda, že žalovaná (a krajský soud) neprovedla ve věci žádné poměřování. Žalovaná v rozhodnutí o odvolání na str. 9 a 10 odůvodnění poměřovala na straně jedné zjištěný skutkový stav, který jí byl ohledně stěžovatelčina soukromého a rodinného života znám (kdy mj. zohlednila délku stěžovatelčina pobytu na území České republiky a jejího předchozího pobytu v domovském státě) a na straně druhé závažnost a druh protiprávního jednání. Uzavřela, že odnětí povolení k trvalému pobytu, které stěžovatelka získala oklamáním správních orgánů, je zásahem přiměřeným, přičemž zájem na odebrání povolení v tomto případě převažuje nad rodinným a soukromým životem tvrzeným stěžovatelkou.

[22] Krajský soud tak v napadeném rozsudku dospěl ke správnému právnímu závěru, že v předchozím správním řízení bylo dostatečně prokázáno uzavření účelového manželství stěžovatelkou s cílem získat povolení k trvalému pobytu, a byla dostatečně posouzena i otázka přiměřenosti možného zásahu do jejího soukromého a rodinného života způsobeného odebráním tohoto pobytového oprávnění.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2022

Mgr. Ing. Veronika Juřičková

předsedkyně senátu